

Sygn. akt I Ca 114/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Składowska

Sędziowie SSO Katarzyna Powalska

SSO Barbara Bojakowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. Z.

przeciwko J. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 25 września 2018 roku, sygnatura akt I C 1095/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1, 2 i 3 w ten sposób, że oddala powództwo w całości;

II. przyznaje radcy prawnemu P. P. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych brutto, którą nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łasku

Sygn. akt I Ca 114/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2018 r. Sąd Rejonowy w Łasku w sprawie z powództwa E. Z. przeciwko J. S. (1) o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 15.759,31 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia wydania wyroku tj. 25 września 2018 r. , zasądzone świadczenie rozłożył na 3 roczne raty z tym, że pierwsza rata w kwocie 5.759,31 zł płatna w terminie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia płatności raty, przy czym łącznie z pierwszą ratą pozwany winien uiścić skapitalizowane odsetki ustawowe i odsetki ustawowe za opóźnienie opisane w pkt. 1 niniejszego wyroku, druga rata w kwocie 5.000 zł płatna w terminie 24 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, trzecia rata w kwocie 5.000 zł płatna w terminie 36 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty

uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części. Sąd nakazał wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Łasku na rzecz adwokata P. N. - Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 2.952 zł w tym podatek VAT w kwocie 552 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego udzielonego z urzędu powódce E. Z., nakazał wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Łasku na rzecz radcy prawnego P. K. Radcy Prawnego w Ł. kwotę 2.952 zł w tym podatek VAT w kwocie 552 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego udzielonego z urzędu pozwanemu J. S. (1). Sąd nie obciążył stron kosztami postępowania w zakresie opłaty sądowej od uiszczenia której powódka była zwolniona, a także kosztami sądowymi wydatkowanymi z funduszu Skarbu Państwa.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

W dniu 11 stycznia 2008 r. Sąd Rejonowy w Łasku w sprawie I Ns 88/07 wydał postanowienie, w którym dokonał zniesienia współwłasności spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego o pow. 24,40 m² będącego w zasobach Ł. Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł. przy ul. (...) (...), którego współwłaścicielami w częściach równych byli E. Z. i J. S. (1), w ten sposób, iż całe opisane wyżej prawo przyznał na wyłączną własność E. Z., zaś na rzecz J. S. (1) zasądził 25 000 złotych tytułem spłaty, płatne do dnia 31 maja 2008 r. z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności. Ponadto w tym orzeczeniu nakazano J. S. (1) aby opuścił wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz wydał E. Z. lokal mieszkalny. W dniu 5 lutego 2018 r. wydano E. Z. tytuł wykonawczy w zakresie obowiązku opuszczenia i wydania jej lokalu przez J. S. (1). Powódka E. Z. złożyła wniosek o dokonanie eksmisji J. S. (1) z wyżej opisanego lokalu mieszkalnego. Sprawa została zarejestrowana przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku K. S. jako Km 664/08.

W dniu 30 listopada 2009 r. J. S. (1) złożył wniosek o wszczęcie egzekucji kwoty 25 000 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 31 maja 2008 r. składając tytuł wykonawczy. Sprawa została zarejestrowana przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku K. S. pod sygn. akt KM 1101/09 .

Postanowieniem z dnia 15 września 2009 r. Sąd Rejonowy w Łasku I Wydział Cywilny zezwolił E. Z. na złożenie do depozytu sądowego pieniędzy w kwocie 8 136 zł 40 gr z tytułu części świadczenia zasądzonego od E. Z. na rzecz J. S. (1) postanowieniem SR w Łasku z dnia 11 stycznia 2018 sygn. akt I Ns 88/07.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Łasku I Wydział Cywilny wydał J. S. (2) sumę pieniężną w kwocie 8 136 zł 40 gr wpłaconą do depozytu sądowego i zaksięgowaną pod poz. (...). Wpłata na rzecz J. S. (1) nastąpiła w dniu 6 stycznia 2010 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 23 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 245/10, wyżej opisany tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności w zakresie kwoty 12 301,15 złotych. Na tę kwotę została zaliczona kwota 8 136,40 złotych złożona przez powódkę do depozytu sądowego oraz kwota 4 164,75 złotych, która została skutecznie potrącona przez powódkę jako wierzytelność wobec pozwanego.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łasku K. S. umorzył postępowanie w sprawie Km 1101/09 w części co do kwoty 12 301,15 zł. Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2012 roku ustalone zostały koszty postępowania oraz stwierdzono zakończenie postępowania z uwagi na zaspokojenie roszczenia egzekucyjnego. Zarządzono pozostawienie tytułu wykonawczego w aktach.

W dniu 29 stycznia 2013 r. J. S. (1) złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. wniosek o wszczęcie egzekucji kwoty 9 043, 43 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2013 r. i odsetek zaległych na dzień 24 stycznia 2013 r. w kwocie 2 502, 67 zł. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt KM 3811/13. W aktach znalazł się tytuł wykonawczy z adnotacją z dnia 31 sierpnia 2012 r. o wyegzekwowaniu roszczenia z tytułu wykonawczego w sprawie Km 1101/09 częściowo (bez określenia sum). Pod pieczęcią i adnotacją widnieje pieczęć Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K.. Za wnioskami opinii biegłego ds. rachunkowości wydanej po analizie akt sprawy oraz akt egzekucyjnych Km 1101/09 i Km 3811/13 sąd pierwszej instancji przyjął, że:

1. kwoty wyegzekwowane i wpłacone dobrowolnie na spłatę zobowiązania w postępowaniu Km 1101/09 przez E. Z. stanowią sumę w wysokości 28 622 zł. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone przez Komornika Sądowego w

dniu 31 sierpnia 2012r. E. Z. Komornik Sądowy w związku z umorzeniem postępowania egzekucyjnego Km 1101/09 zwrócił kwotę w wysokości 19 284,82 zł tytułem nadpłaty. W związku z powyższym, kwota zaliczona na spłatę zobowiązania E. Z. wraz z odsetkami, kosztami egzekucyjnymi i wydatkami gotówkowymi przez Komornika Sądowego stanowiła kwotę 9 337,19zł (28.622,00 zł minus 19.284,82 zł).

2. Kwoty wyegzekwowane przez Komornika Sądowego w postępowaniu Km 3811/ 13 od E. Z. stanowiły sumę w wysokości 15 759, 49zł. E. Z. Komornik Sądowy po zakończeniu postępowania egzekucyjnego Km 3811/ 13 zwrócił kwotę 189, 96 zł W związku z powyższym, kwota zaliczona na zobowiązanie E. Z. wraz z odsetkami i koszty egzekucyjnymi przez Komornika Sądowego stanowiła kwotę 15 569,53zł (15 759,49zł minus 189,96zł),

3. Od E. Z. wyegzekwowano, bądź przyjęto dobrowolnie wpłaty w postępowaniu egzekucyjnym Km 1101/09 oraz w postępowaniu egzekucyjnym Km 3811/ 13 w wysokości 44 381, 49 zł plus kwoty rozliczające zobowiązanie, co do kwoty 12 301,15zł,

4. W postępowaniu egzekucyjnym Km 1101/09 oraz w postępowaniu egzekucyjnym Km 3811/13 zwrócono E. Z. sumę w wysokości 19 474, 78 zł. Komornik Sądowy zaliczył na spłatę zobowiązania E. Z. wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi kwotę w wysokości 24 906, 71 zł (44.381, 49 zł minus 19.474, 78 zł).

Przy tak ustalonych okolicznościach faktycznych sąd rejonowy przywołując treść przepisu art. 410 § 2 k.c. uznał, że powódka dokonała na rzecz pozwanego płatności w dwóch postępowaniach egzekucyjnych. Zdaniem sądu pierwszej instancji z przeprowadzonego postępowania, w szczególności z analizy opinii biegłej ds. rachunkowości wynika, iż należność która została wyegzekwowana w ramach drugiego z postępowań egzekucyjnych wykroczała poza należne świadczenie, gdyż do daty wszczęcia tej egzekucji pozwany otrzymał świadczenie wynikające z postanowienia w sprawie o zniesienie współwłasności. Zdaniem sądu meriti nie zasługiwał przy tym na uwzględnienie zarzut pozwanego z art. 409 k.c. o tym , że zużył świadczenie, bo powinien w okolicznościach niniejszej sprawy liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Jako pozbawione podstaw w kontekście normy art. 224 k.c. sąd rejonowy oddalił powództwo o zapłatę kwoty 5000 złotych tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego. Zdaniem sądu pierwszej instancji J. S. (1) od daty wszczęcia postępowania o zniesienie współwłasności w ograniczonym okresie korzystał z przedmiotowego lokalu, a o treści orzeczenia eksmisyjnego dowiedział się w toku postępowania egzekucyjnego. Ponadto do dnia eksmisji E. Z. nie spełniła świadczenia na rzecz uprawnionego do spłaty J. S. (1) w wysokości 25.000 złotych , więc mógł on pozostawać w błędnym, choć usprawiedliwionym przekonaniu, że przysługuje mu prawo do korzystania z lokalu.

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie wywiódł pełnomocnik pozwanego, który zaskarżył wyrok w zakresie w pkt. 1 i 2, tj. zasądzenia od pozwanego J. S. (1) na rzecz powódki E. Z. kwoty 15.759,31 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia wydania wyroku, tj. 25 września 2018 r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, tj. art. 410 § 2 K.c. w zw. z art. 405 K.c. poprzez błędną jego wykładnię prowadzącą do niewłaściwego zastosowania i przyjęcie, że pozwany J. S. (1) został bezpodstawnie wzbogacony kosztem powódki E. Z., poprzez fakt uzyskania nienależnego świadczenia w ramach prowadzonej egzekucji w sprawie egzekucyjnej KM 3811/13 w kwocie 15.759,31 zł.

2. przepisów prawa procesowego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez sprzeczność ustaleń faktycznych Sądu z zebrany materiałem dowodowym i przyjęcie, że stosownie do przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności do opinii biegłego sądowego ds. rachunkowości E. S. z dnia 10 grudnia 2015 r. kwota wyegzekwowana w ramach drugiego postępowania egzekucyjnego (KM 3811/13] wykroczała poza świadczenie należne pozwanemu, gdyż do daty wszczęcia

tej egzekucji pozwany J. S. (1) otrzymał już świadczenie wynikające z postanowienia w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości, kiedy to z rzeczony opinii wynikają odmienne wnioski.

W oparciu o powyższe zarzuty pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 15.759,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia w sprawie kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się w całości zasadna poprzez przyzmat zarzutów w niej podniesionych.

Zarzuty zawarte w wywiedzionym przez skarżącego środka odwoławczym były dwojakiego rodzaju. Apelujący zarzucił sądowi rejonowemu przekroczenie granic swobodnej i rzetelnej oceny dowodów i błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego a tym samym sprzeczność ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy, stanowiące naruszenie normy art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. Kolejne zarzuty skarżącego oparte są na twierdzeniach o nieprawidłowym zastosowaniu przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego: art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 405 k.c.

W pierwszej kolejności należy rozważyć zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów procedury, gdyż jedynie pozbawione wadliwości ustalenia faktyczne, dokonane wskutek właściwej i zgodnej z normą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. oceny dowodów, pozwalają na weryfikację orzeczenia sądu przez przyzmat prawa materialnego.

W przedmiotowej sprawie naruszenie przepisów postępowania przez sąd I instancji, zdaniem skarżącego, miało przejawiać się w tym, iż sąd wyprowadził wadliwe i nieuprawnione wnioski z oceny opinii biegłej ds. rachunkowości, uznając, że kwota wyegzekwowana w ramach drugiego postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą Km 3811/13 wykraczała poza świadczenie należne pozwanemu, gdyż do daty wszczęcia tej egzekucji pozwany otrzymał już świadczenie wynikające z postanowienia w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości, gdy tymczasem z opinii tej wynikają wnioski odmienne. W tym miejscu należy podkreślić, że w judykaturze nie budzi wątpliwości pogląd, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok S. N. z dnia 6.11.1998 r., II CKN 4/98, niepubl.). Zarzut naruszenia kryteriów zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. można podnieść skutecznie jedynie wówczas gdy w apelacji strona wykaże, że postępowanie dowodowe przed sądem pierwszej instancji było dotknięte wadliwością w stopniu podważającym prawidłowość ustaleń faktycznych, bądź też, że sąd poczynił ustalenia faktyczne nie wynikające z materiału dowodowego, bądź w sposób sprzeczny z istniejącym materiałem dowodowym. Zarzut ten może być również uzasadniony wnioskowaniem sądu o okolicznościach faktycznych w sposób sprzeczny z zasadami logiki formalnej bądź z zasadami doświadczenia życiowego. Sprzeczności te winny być wykazane w sposób jednoznaczny w uzasadnieniu apelacji (por. wyrok S.A. w Lublinie z dnia 17 stycznia 2017 r., I ACa 425/16).

W ocenie sądu okręgowego w przedmiotowej sprawie apelujący podolał takiemu rozumieniu skutecznego podniesienia zarzutu z art. 233 § 1 k.p.c. Argumentował w uzasadnieniu apelacji, że z wniosków opinii biegłej ocenianej przez sąd rejonowy wcale nie wynika aby pozwany został w całości zaspokojony już w toku pierwszej egzekucji. Gdyby bowiem tak było to powinien uzyskać 25.000 złotych tytułem należności głównej, gdy tymczasem otrzymał jedynie 15.956,57 złotych. Tym samym do zapłaty po zakończeniu pierwszego postępowania egzekucyjnego pozostała nadal kwota 9.043,43 złote i o egzekucję takiej należności J. S. (1) wystąpił w ramach drugiej egzekucji. Z opinii biegłej wynika zaś jednoznacznie, że dopiero kwota wyegzekwowana w sprawie Km 3811/13 w wysokości 9.043,43 złote w pełni wyczerpała jego roszczenie. Z argumentacją taką trzeba się zgodzić. Sąd Rejonowy w Łasku bezrefleksyjnie i wbrew wszelkiej logice rozumowania w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy uznał, że należność wyegzekwowana w ramach drugiej egzekucji była świadczeniem nienależnym. Gdy tymczasem wnikliwa analiza opinii biegłej w kontekście okoliczności wynikających z akt obu postępowań egzekucyjnych, którymi sąd

pierwszej instancji dysponował, prowadzi do zgola odmiennych wniosków. Wskazują one jednoznacznie na to, iż w sprawie Km 1109/09 wierzyciel domagał się egzekucji należności głównej 25.000 złotych wraz z odsetkami od dnia 31 maja 2008 r. i kosztami klauzulowymi – 6 złotych. Postępowanie to wszczęto w dniu 30 listopada 2009 r., gdy wcześniej, bo 8 października 2009 roku dłużniczka złożyła na rachunku depozytowym sądu kwotę 8.136,40 złotych i kwota ta na mocy postanowienia sądu z dnia 4 grudnia 2009 r. została wierzycielowi wypłacona. W roku 2010 doszło z inicjatywy powódki do wszczęcia procesu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie wierzytelności obejmującej należność główną 25.000 złotych wraz z należnościami ubocznymi. W tym postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Łasku pod sygnaturą I C 245/10 sąd zabezpieczył powództwo poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w dniu 14 grudnia 2010 r. Komornik egzekwujący należność od E. Z. dysponował już wówczas dobrowolnie wpłaconą mu przez dłużniczkę kwotą 27.000 złotych i ściągniętą z jej wynagrodzenia za pracę w wysokości 1622 złote czyli łącznie 28.622 złote, którą wobec zawieszenia postępowania egzekucyjnego, złożył na koncie depozytowym. Następnie jednak w dniu 23 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Łasku wydał wyrok, na mocy którego pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy, będący podstawą egzekucji w zakresie kwoty 12.301,15 złotych. W skład tej sumy weszły : 8.136,40 złotych – pobrane przez wierzyciela z depozytu sądowego oraz 4.164,75 złotych potrącone przez E. Z. z przysługującej jej od J. S. (1) wierzytelnością. Wyrok ten został złożony komornikowi prowadzącemu egzekucję, a ten uznał, że pozbawienie wykonalności dotyczy wyłącznie kwoty głównej egzekwowanego długu i tym samym ustalił wysokość wierzytelności podlegającej dalszej egzekucji poprzez zróżnicowanie 25.000 złotych z 12.301,15 złotych i uzyskał kwotę 12.698,85 złotych, którą powiększył o należne odsetki – 2.140,02 złote i 6 złotych za klauzulę. Dało to kwotę 14.844,87 złotych, podlegającą dalszej egzekucji. Następnie jednak od tej wartości organ egzekucyjny ponownie odliczył kwotę 8.136,40 złotych, pobraną przez wierzyciela z depozytu sądowego i uznał, że do wyegzekwowania pozostała mu kwota 6.708,47 złotych z dalszymi odsetkami. W zakresie takiej należności podjął więc dalszą egzekucję. Skoro jednak dysponował kwotą od dłużniczki w wysokości 28.622 złote, zdeponowaną na rachunku, to zakończył egzekucję i zwrócił dłużnicze 19.284,82 złote. Oczwistym błędem było dwukrotne zaliczenie na poczet długu należności pobranej przez wierzyciela z depozytu sądowego : raz poprzez ujęcie tego faktu jako podstawy pozbawienia przez sąd tytułu wykonawczego wykonalności w sprawie I C 245/10 i uwzględnieniu całej kwoty wynikającej z tego wyroku sądowego przez komornika , drugi raz przy ustaleniu należności podlegającej dalszej egzekucji po złożeniu tego wyroku . Gdyby więc Sąd Rejonowy w Łasku dokonał wnikliwej analizy wartości objętych ocenianą opinią biegłej ds. rachunkowości i zweryfikował podane tam kwoty z dokonywanymi przez komornika czynnościami egzekucyjnymi, nie znalazłby podstaw do wyprowadzenia wniosku o tym, że w ramach pierwszego postępowania egzekucyjnego doszło do wyegzekwowania całej wierzytelności. Do takiego wniosku Sąd Rejonowy mógł dojść jedynie w wyniku pobieżnej i niedokładnej analizy, opierając się wyłącznie na fakcie zakończenia przez komornika pierwszej egzekucji , pozostawienia w aktach tytułu wykonawczego i zwrocie dłużnicze znacznej kwoty środków. Stąd też rację ma apelujący podnosząc, że taki wniosek nie był uprawniony, a sąd rejonowy uchybił także wymogom art. 328 k.p.c. Z treści pisemnych motywów wydanego wyroku nie sposób bowiem wywieść sposobu rozumowania sądu, które mogło doprowadzić do takiej, jak zaprezentowana konkluzji. Dlatego też w pełni uzasadnione było wszczęcie drugiego postępowania egzekucyjnego toczonego pod sygnaturą Km 3811/09, w ramach którego wyegzekwowano od dłużniczki 15.759,49 złotych, bo dopiero ta należność oznaczała spłatę długu w całości.

W tych okolicznościach sąd rejonowy naruszył także normę prawa materialnego – art. 410 § 2 k.c. Trzeba bowiem pamiętać, że nienależne świadczenie, o zwrocie którego orzekł sąd pierwszej instancji zaskarżonym wyrokiem, jest szczególnym rodzajem wzbogacenia i ma miejsce wtedy gdy wzbogacony uzyskał korzyść majątkową wskutek świadczenia, zatem zachowania zmierzającego do wykonania ciężącego na nim zobowiązania (por. wyrok S.N. z 13.10.2011 r., V CSK 483/10). Jeśli więc nie było podstaw do przyjęcia, że w toku pierwszej egzekucji wierzyciel został w całości zaspokojony w zakresie należnego mu świadczenia, to co do wyegzekwowanej w ramach drugiej egzekucji należności nie można mówić w kategoriach świadczenia nienależnego. Stąd zarzut apelacji naruszenia prawa materialnego jest także uzasadniony.

Mając na względzie powyższe wywody, podzielając w pełni zarzuty apelacji, należało zmienić zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach udzielonej pozwanemu pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym orzeczono w oparciu o treść § 16 ust. 1 pkt 1 w związku z § 8 pkt 5 i w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. – w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – Dz. U. poz. 1715 ze zm.